Якщо судилося тобі мене любити,
Задля любові лиш хай буде так. Не мов:
"Люблю за посмішку її, за чар розмов,
Що він свіжить мене, за погляд і привіти,

За мислі хід її, що здатен полонити
Своєю схожістю з моїм щораз і знов";
Це — речі нетривкі; поставши з них, любов
Не вистоїть твоя і може спопеліти

При зміні їх. І теж ти не люби мене,
Що плач мій жалістю своєю ти спокоїв:
Забуде плакати істота, що загоїв

Ти біль її — тоді твоя любов мине.
Люби саму любов без спаду і віднови,
Щоб ти любив мене і в вічності любови.

Перекладач: Михайло Орест